ar putea fi cercetată în ea însăşi, spre a vedea ce contribuţie poate da la lămurirea dimensiunii româneşti a existenţei. Am suprapune astfel: ispitei tracice, o ispită romană, una slavă, una greco-bizantină, una franceză, una germană, care ar veni să aducă, fiecare, o anumită calitate structurală sufletului românesc.

Rezultatul, cercetat de noi cu alt prilej pentru unele din aceste ispite, e, fără îndoială, destul de interesant ca să îndemne pe cercetători să stăruiască. E, desigur, şi aceasta, o metodă. Dar e o metodă exterioară: constituirea unui eu, printr-o ierarhizare specificată de noneuri. Aci, vom încerca însă altă cale, mai simplă, care priveşte lucrurile dinăuntru, intuitiv, aşa cum sunt trăite în faptul limbajului, şi care încearcă să le reducă la funcţiuni şi semnificaţii. O cale apropiată de metoda fenomenologică.

5. Primejdiile ei

Se va mai spune: formularea unor asemenea tipare constituie o primejdie. Descoperirea specificităţilor şi prefacerea lor în îndreptar, pe lângă faptul că stânjenesc creaţia, precipitând în calea ei ceea ce nu e decât faţa încremenită a trecutului, procedează la